

ЕЛИЗАБЕТ
И ТРОНЪТ
НА МЕДНИЯ
ГРАД

ПЕТЪР
ГОЛИЙСКИ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло,
нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани
под каквато и да е форма.

© Петър Голийски, 2022

Редактор Иванка Владимирова

Коректор Таня Симеонова

Илюстрация на корицата Таня Минчева @Kontur Creative

Вътрешни илюстрации Таня Минчева @Kontur Creative

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фришъф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

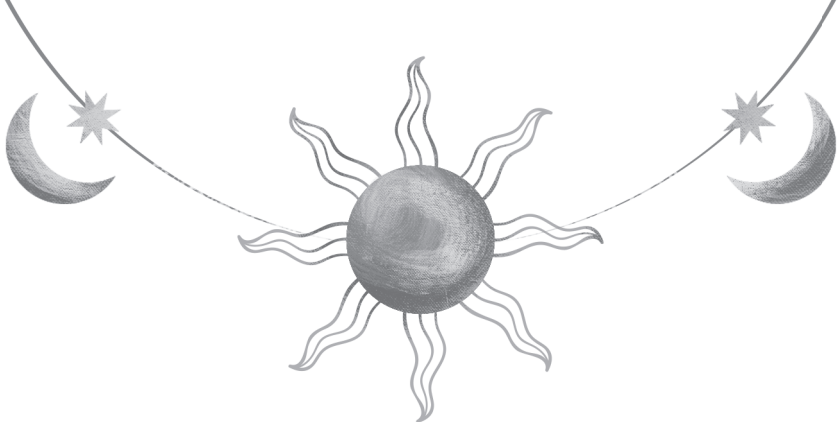
Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2022

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-2889-4

На дяволитото ангелче Бети,
заради която написах тази книга.

РЪКОПИСЪТ НА КОНСТАНТИН

— **И** да не седате с Бети в някое заведение за бързо хранене!

– Няма. Знаеш добре, че и аз не обичам да я вода по такива места.

Първият глас принадлежеше на майката на Елизабет, а вторият – на вуйчото на Бети, който стоеше на вратата в очакване най-накрая поредицата от напътствания да приключи и да ги пуснат да вървят.

– И моля те, ако ще ходите на кино, не ѝ купувай газирани напитки, пуканки и разни други боклуци, че много се пълнее от тях. А нашата Бети не е от най-слабичките – продължаваше да нарежда майката.

– Разбира се. Всеки път ли трябва да водим този разговор? – вуйчото на Бети въздъхна уморено.

Той беше на годините на майката на Елизабет. Среден на ръст, с пъстро-зелени очи, черна коса, вече посребряла по слепоочията. С майката на Бети бяха първи братовчеди и имаха само шест месеца разлика във възрастта. Съгласно отдавна установилото се неписано правило, веднъж в месеца той взимаше своята племенница през някой от почивните дни. Двамата обикновено ходеха в

близкия мол, хапваха, а после отиваха на кино. След края на филма, вуйчото питаше: „Е, Бети, биваше ли го филмът, или май беше тгп?“. Ако филмът не ѝ беше харесал, тя отговаряше възторжено: „По-тгп филм досега не бях гледала!“. Тогава, като компенсация, вуйчото предлагаше да гледат още един филм, а докато дойдеше часът на проекцията, ядяха сладолед или запълваха времето с други развлечения.

– Не ѝ взимай пак подаръци. Виждаш, че все разни боклуци иска да ѝ купуваш, вместо обувки или някоя дреха – не спираше да нарежда майката на Елизабет.

– Добре, няма да влизаме в детския магазин – изпнуфтя нетърпеливо вуйчото.

Бети вдигна глава и се втренчи в него. На лицето ѝ се изписа лукава усмивчица, защото добре знаеше в края на краищата какво щеше да се случи. Тя обичаше много вуйчо си, но той, който нямаше свои деца, направо обожаваше племенницата си. А когато имаш толкова любима племенница, трудно можеш да ѝ откажеш нещо. Елизабет познаваше добре мекото сърце на вуйчо си и знаеше, че в крайна сметка поне един подарък от детския магазин ѝ е в кърпа вързан. Стига да си го издействаше по правилния начин.

През годините беше измисляла какви ли не дяволии, за да накара вуйчо си да ѝ прави подаръци. Понякога с невинен вид го молеше да отидат „само да видят нещо“ в магазина. Вуйчото на свой ред се преструваше, че не е наясно с хитруването на племенницата си, и я завеждаше в детския магазин. Бети влизаше с енергична крачка, подминавайки равнодушно лавиците с детски книги и различни игри, конструктори и пъзели. Не обръщаше никакво внимание и на щандовете с кукли, а спираше като хипнотизирана при рафта, на който се продаваха различни несесери. Едни от тях представляваха комплекти за писане и рисуване, други бяха празни, с крещящи цветове и предназначени да пъхаш и редиш какви ли не боклуци в тях. Точно те бяха голямата страст на Елизабет. Тогава

Вуйчото питаше племенницата си колко несесера вече е насъбрала у тях и защо ѝ трябва още един. В отговор тя се опитваше да измисли някакво убедително (според нея) обяснение. Камо например, че от училище им искали нови несесери, а такива, по някаква случайност, имало точно в този магазин и на този рафт. При тези думи вуйчото хвърляше към Елизабет поглед, който ясно казваше „разправяй ги тия на старата ми шанка“. След това се започваха тежки няколкоминутни преговори. Накрая вуйчото капитулираше безславно, но за да си придобие поне малко авторитет, казваше строго: „Само този несесер, никакви други боклуци!“. Елизабет стреснато го поглеждаше, тъй като се канеше да си изпроси още едно-две нещица. След кратък размисъл решаваше все пак да не прекалява и тържествено обещаваше: „Само това!“. Малко по-късно обаче двамата стигаха до магазина, където продаваха скрънчитата. Бети поглеждаше жално вуйчо си, той свъсваше вежди, мърморейки, че ако има истински боклуци на света, то това са именно скрънчитата. Ала след минута сърцето му омекваше и хоп – на китката на племенницата му се озоваваше поредното скрънчи. Тогава, развеселен, вуйчото казваше, че скоро Бети може да отвори собствен магазин за скрънчитата.

Напоследък с вуйчо ѝ пропусаха дори и тези досадни „ритуали“, защото Бети се беше изхитрила направо да отива до рафта с несесерите, да взима този, който си беше харесала, и след това бързо да помъква вуйчо си към касата с думите: „Хайде да вървим да го платим“. Така вуйчо ѝ със сигурност нямаше да има време да почне с досадните въпроси, мислеше си Бети. Само че той веднага прозираше тези нейни дяволии, размиваше се добродушно и закачливо я пощипваше по бузата. Сетне изваждаше от портфейла си няколко банкноти и Елизабет получаваше поредния подарък.

– Няма да влизаме в детския магазин – повтори вуйчото.

Майката на Бети се подсмихна. Тя не по-зле от него знаеше, че вечерта двамата щяха да се появят на вратата и гъщеря ѝ щеше да гържи в ръка поредната глупава джунджурия. Затова тя махна с ръка, давайки по този начин знак, че „инструктажът“ е приключил и двамата могат да тръгват. Бети и вуйчото това и чакаха и побързаха да се изпарят, преди майката да се е сетила за още нещо.

Беше първи септември, един от онези прекрасни дни, в които има още много лятно слънце, но шарките по листата на гърветата подказват, че есента приближава. Елизабет и вуйчо ѝ крачеха мълчаливо по тротоара. Въпреки че не разговаряха, всеки се чувстваше превъзходно в компанията на другия. Сегиз-тогиз вуйчото хвърляше по някой и друг изпълен с обич поглед към племенницата си. Елизабет беше на девет години. Или на сто и осем месеца, както тя понякога казваше, когато я питаха на каква възраст е. Имаше кестеняво-руси коси, които се стичаха като вълнист водопад по раменете ѝ. Родителите ѝ и куп други хора казваха, че с тези коси Елизабет прилича на сладко ангелче, още повече, че тя изглеждаше по-малка за възрастта си с нейното още бебешко носле, леко кръгли кафяви очи, заоблено личице и бузки, наподобяващи две розовеещи праскови. Между бузките на Бети обикновено грееше лъчезарна усмивка, която караше дори и непознати хора да ѝ се радват. Тя обаче никак не харесваше своите къдрици и постоянно ги приглаждаше и изправяше, макар и невинаги с успех. Другото нещо, което Бети обичаше да гладу, беше изпъкналото си тумбаче, което тя гордо пъчеше напред. Самата тя по никакъв начин не се намираше за пълничка (леко пълничка, ако трябва да сме справедливи), въпреки че притежаваше завиден апетит и никак не беше капризна по отношение на храната, която се сервира на масата.

Напоследък, или по-точно, откакто преди три месеца Елизабет се беше върнала от своето пътешествие във

Вълшебния свят, тумбачето ù доста се беше смалило. Майка ù и баща ù забелязаха тази неочаквана промяна, но си я обясняваха с това, че Елизабет е пораснала по време на лятната ваканция. Те не обърнаха внимание, че смаяването на тумбачето на дъщеря им беше настъпило само за една нощ. В противен случай със сигурност щяха да се замислят за това-онова. Но такива са възрастните. „Интересуват ги какви ли не глупости и не обръщат внимание на наистина важните неща“, мислеше си Елизабет.

Тя много искаше да разкаже на родителите си за всичките си преживявания и приключения във Вълшебния свят. Но те, вместо да я изслушат и повярват, само я погалиха по косите и през смях ù обясниха, че е сънувала. Бети обаче беше сигурна, че не е сънувала, и понеже беше доста честолюбива (освен че беше добро и мило дете), реши да докаже на своите родители, че е права. Щеше да накара училищния портнер – дядо Иван, да потвърди думите ù.

Този дядо Иван не беше обикновен портнер, а един от верните служители на Светлата господарка, която изпрати Елизабет във Вълшебния свят. Когато на следващия ден Бети отиде на училище, научи, че нейният приятел е напуснал работа. Нямаше търпение да зърне високата, слаба фигура на дядо Иван, буйните му снежнобели мустаци и коси и тъмносините му очи. Вместо него обаче в полутъмната портнерна Елизабет завари някакъв невзрачен чичко. Чичкото разсеяно ù обясни, че вчера е бил последният работен ден на „господин Иванов“, както той нарече дядо Иван.

Въпреки голямото си разочарование, Елизабет взе решение: щом нейните родители не искат да ù повярват, че е била във Вълшебния свят, то може би другите хора щяха да ù повярват. Тя щеше да запише с телефона на майка си видео, в което описва всичките си приключения и преживявания, и щеше да го качи в Ютуб. Майка ù отдавна беше обещала да ù направи канал там и нямаше как да се измъкне от дадената дума. И тъй, майка ù отстъпи телефона

си, но се оказа, че Бети е твърде малка, за да може да има свой канал в ЮтЮб. Тогава на помощ дойде бащата, който беше инженер. Той направи канал на Елизабет, после ѝ качи видеото с пожеланието да има много преглеждания.

В следващите няколко дни веднага щом се върнеше от училище, първата работа на Бети беше да влезе в ЮтЮб и да провери колко хора са гледали видеото ѝ. Всеки път на мястото, където пишеше „показвания“, неизменно стоеше цифрата 1. Тя единствена беше прегледала своето видео, след като баща ѝ го качи.

Седмица по-късно дойде краят на учебната година. Елизабет замина за два месеца на гости при баба и дядо. След това с родителите си отидоха на море. Когато се върнаха, вече беше краят на август. Бети побърза да провери дали за изминалите два и половина месеца видеото ѝ е събрало някакви преглеждания. На мястото, където пишеше „показвания“, все така стоеше цифрата 1. Момиченцето захлупи огорчено капака на лаптопа. Каквото и да правеше, никой не искаше и нямаше да ѝ повярва, че е била във Вълшебния свят.

– Ей, Бети, ти май доста си стопила коремчето? – гласът на Вуйчо ѝ стресна Елизабет, а показалецът му закачиливо я боцна в тумбачето.

Обикновено в такива случаи Бети на свой ред бодваше с пръст Вуйчо си в корема и му отвръщаше, че не тя, а той има шкембе, защото пиел бира и бил дебел. В отговор Вуйчото гръмогласно се размиваше. Този път обаче Елизабет го погледна изпитателно и нищо не каза. Вуйчото, който очакваше дежурното боцване с пръст в корема си, озадачено изгледа племенницата си.

– Бети, случило ли се е нещо?

Тя го погледна изотдолу, чудейки се дали изобщо има смисъл да споменава за неуспеха си да убеди някого, че е преживяла куп странни и страшни приключения във Вълшебния свят. Накрая все пак заговори предпазливо, Вуйрайки се изпитателно във Вуйчо си:

– Обещавах ли да не ми се подигравах и да не ми се смееш?
– Предполагам, че няма да ме караш да те нося на конче. Вече не си лекичка както преди няколко години – разсмя се вуйчо ѝ.

– Не, не искам да ме носиш на конче. Много по-важно е! Елизабет изглеждаше напрегната и сериозна и това леко обезпокои вуйчото.

– Нещо лошо ли е станало, пиленцето ми?

– Не. Не е лошо. Много интересно е, но никой не ми вярва, че се е случило. Затова, ако и ти възнамеряваш да не ми вярваш и да ми се смееш, нищо няма да ти разкажа!

– Давам ти честна дума, че няма да ти се смея и ще повярвам на всичко, което ми кажеш! – рече тържествено вуйчото на Бети, въпреки че в очите му играеха весели пламъчета.

Междувременно двамата приближиха мола и вуйчото предложи Бети да му разкаже каквото има да му разказва, след като влязат вътре и вземат билети за киното. Тя великодушно се съгласи. Двата влязоха в търбуха на голямата сграда, която ги посрещна с тиха музика и равномерно бучене на климатиците. Шумът от човешки гласове и стъпки изпълваше въздуха като приглушен морски прибой. По ескалатора се изкачиха на последния етаж. На касата на киното нямаше жива душа освен момичетата, които продаваха билетите. Вуйчото купи два билета. Сетне погледна часовника си. Наближаваше единадесет. Имаха предостатъчно време да хапнат преди филма.

Пет минути по-късно двамата седяха на една маса в заведението, в което вуйчото обикновено водеше пленницата си на обяд. Елизабет поиска, както обичайно, приготвена на място лимонада и бургер с черна пилка. За лимонадата вуйчото веднага се съгласи, ала за бургера влязоха в спор с Елизабет. Той предлагаше да ѝ вземе пържола или кюфтенца с гарнитура, но Бети настояваше на своето. Накрая, клатейки в недоумение глава защо пленницата му така се е пристрастила към тези вредни

бургери, вуйчото се предаде и поръча на сервитьорката черен бургер с лимонада. За себе си взе свинска пържола с гарнитура, една бира и две хлебчета, защото много добре знаеше, че докато донесат бургера, изгладнялата Елизабет ще е излапала едното хлебче.

– Наистина не мога да разбера какво толкова намираш в тези бургери. Майка ти никак няма да е доволна, ако ѝ кажа какво си яла за обяд – мърмореше недоволно вуйчото, отпивайки от бирата си, докато Бети предпазливо ръфаше от още горещия бургер, внимавайки да не се опари.

– Ако тук имаха от сиренето и маслото на старата Йона, нямаше да го ям този бургер! – сопна се в отговор племенницата му.

– Старата коя?

– Старата Йона, която излекува удареното ми място и при която живее Боян.

– Чакай малко сега – проточи глас вуйчото. – Кой е този Боян и защо тази стара Йона е трябвало да те лекува?

– Защото еленът ме спаси от Буковата долина, в която самодивите искаха да ме удавят, а после Боян ме намери и ме заведе при старата Йона – отвърна Елизабет. След това пъкна в устата си един пържен картоф от гарнитурата на бургера, показвайки, че докато не си хапне като хората, няма да дава повече обяснения.

След четвърт час двамата бутнаха настрана празните си чинии и вуйчото предложи на Елизабет да изядат по един сладолед. Когато поднесоха сладоледите, той внимателно заговори племенницата си:

– Бети, ти май искаше да ми разкажеш нещо важно?

– Да. Но ти трябва да ми обещаеш, че няма да се смеееш и да ми се подиграваш! – предупреди го повторно тя.

– Аз нали вече ти обещах?

– Обещай ми пак!

Вуйчото сложи ръка на сърцето си и театрално издекламира:

– Тържествено обещавам да не се смея и да не се поигравам на нито една казана от Вас думи, Ваше сиятелство, принцесо Бети!

Бети го стрелна със сърдит поглед, защото разбра, че вуйчо ѝ гледа на всичко като на шега. После въздъхна и реши, че все пак няма какво да губи, ако му разкаже какво беше преживяла неотдавна във Вълшебния свят.

Започна с вечерта, в която случайно беше научила, че майка ѝ е тежко болна.

– Майка ти наистина изглеждаше много изтощена преди няколко месеца, но днес видях, че е много добре – каза вуйчото.

– Добре е, защото успях да открия Водата на живота и да донеса от нея на мама – обясни Елизабет. – Ама не ме прекъсвай де! – разсърди се тя.

– Слушам, генерал Бети! – вуйчо ѝ вдигна ръка към слепоочието си и отгаде чест на племенницата си.

Бети отново го стрелна с критичен поглед, но все пак продължи да разказва:

– През нощта в стаята ми се появи една жена, която цялата грееше. Това беше Светлата господарка, една от най-великите сред арвардите.

– А кои са арвардите? – полюбопитства вуйчото.

– Те са много древна раса, която е разселила хората из вълшебните светове сред звездите. Светлата господарка ми каза, че мама е много болна и ще умре, ако аз не отида във Вълшебния свят и не ѝ донеса от Водата на живота, която извира на върха на Съботната планина. Също така Светлата господарка каза, че мога да премина във Вълшебния свят през вратата в моята стая.

– И какво стана после?

– Много ме беше страх. Вече се съмваше, когато събрах смелост и преминах през вратата – гордо каза Елизабет. – Като преминах през вратата – продължи да разказва тя, – видях една малка къщичка. Това беше Магазинът на дядо Иван.

– А кой е този дядо Иван? – попита вуйчото, на когото му ставаше все по-любопитно как племенницата му е успяла да си измисли всички тези неща.

– Дядо Иван е портнерът, който работеше в нашето училище. Един такъв висок, слаб, с тъмносини очи, бели коси и големи бели мустаци. Той всъщност се оказа служител на Светлата господарка. Тя му беше наредила да ми даде разни неща от своя магазин.

– Какви неща? – отново попита вуйчото.

– Разни неща за пътя до Съботната планина. Кибрит с негаснещи клечки, тояга от глог, наметало, ботуши, палто, стъкленица от планината Даранали, в която да наля от Водата на живота – обясни Бети, а в гласа ѝ се промъкна нотка на доволство, като виждаше, че този път вуйчо ѝ проявява истински интерес към разказа ѝ.

– Даде ми и една гайда от кожата на комар, с която да извикам за помощ, ако изпадна в беда – довери му Елизабет, но този път вуйчо ѝ не се стърпя и гръмогласно се разсмя.

– Ха-ха-ха! Гайда от кожа на комар! Няма такава гайда!

– Има! Хем не си я виждал, хем казваш, че няма такава гайда! – ядоса се Бети.

– Добре, добре. Щом твърдиш, че я има, значи я има – рече вуйчото в опит да се помири с племенницата си.

– Освен всичките тези неща дядо Иван ми даде и едно кълбо сива вълнена прежда. Трябваше да следвам нишката, която се развива от кълбото – продължи намусено Елизабет. – Врџчи ми и една вълшебна торба, която побира страшно много неща, а после я напълни с храна за из път. Даде ми и една златна монета, с която да платя на Лодкаря, за да ме закара на другия бряг на реката Вахрот, където започва Вълшебният свят.

– Кой, кой? – попита вуйчото, наустина озадачен от споменаването на този лодкар, който се срещаше в някои древни митологии.

– Той няма име. Наричат го просто Лодкаря. Облечен е целият в черно и за да те прехвърли през река Вахром, трябва да му платиш със златна монета. Но докато плавате в лодката, не трябва да проговаряш, защото ще те изхвърли в реката – каза Елизабет с тон на врял и кипял пътешественик.

– Както виждам, ти си мълчала и той не те изхвърлил – замислено проговори вуйчото, който леко се смути от всички тези многобройни подробности. За да знае едно деветгодишно момиченце толкова много неща, трябваше или да е изчело цяла лавица с книги по древна митология, или... Не, другата възможност изглеждаше напълно нелепа.

– Като стигнахме до отсрещния бряг на реката, поставих кълбото с вълнената прежда на земята. То започна да се търкаля, а аз вървях три дни след него – продължи да разказва Елизабет. – Накрая то спря пред Буковата долина и си тръгна обратно.

– А ти какво направи?

Бети се заозърта наоколо. На една маса, на няколко крачки от тях, седеше жена на около трийсет години. Беше дребна, мургава, с кръгло като череша лице и с изпъкнали черни очи, веждите ѝ – изписани с молив, а косата ѝ – подстригана късо, като на момче. Пред нея имаше чаша с недоизпито капучино, а на съседния стол, от една пътна чанта подаваше глава черно чихуахуа, което непрестанно трепереше. Гледайки ги отстрани, човек се чудеше дали кучето прилича на стопанката си, или по-скоро тя е двойник на кучето си. От ушите на жената се подаваха кабелите на слушалки, а в ръката си държеше мобилен телефон. Явно, не чуваше нищо от разговора им, успокои се Елизабет. Въпреки това тя се наведе към вуйчо си през масата, сниши глас и тайнствено прошепна:

– Аз продължих надолу по стръмното през Буковата долина.

– А след това? – тихо попита вуйчото и също се наведе през масата.

– Вървях много часове през Буковата долина, но стана студено. Дядо Иван ме беше предупредил да не паля никакъв огън в гората, защото така съм щяла да разгневя живеещите там самодиви. Обаче на мен ми беше толкова студено, че не издържах и запалих огън.

– И? Какво стана тогава?

– Тогава започна страшна буря. Заваля пороен дъжд. Потокът се напълни с вода и ме отнесе, а аз се ударих лошо – Елизабет посочи с пръст хълбока си, където се беше натъртила преди няколко месеца.

– Затисна ме едно тежко дърво и водата ме заля. Тогава извадих комарената гайда на дядо Иван и я надух. Отнякъде се появи огромен елен със сребърни рога. Той ме извади от водата и ме отнесе в Червената пещера. Там ме намери Боян.

– А кой е този Боян? Спомена го вече веднъж – поллюбопитства вуйчото.

– Боян е сирак, без баща и майка. Старата Йона го е открила в гората и го е отгледала.

– А коя е старата Йона?

– Тя живее в дървена къща в гората. Има крава с теленце, кон, кокошки и прави най-хубавото сирене, масло и кашкавал в целия Вълшебен свят. Боян ме заведе при нея и тя ме изкъпа, за да взмие от мен миризмата на самодивите от Буковата долина.

– Не знаех, че самодивите имат миризма – промърмори вуйчото.

– Имат. Затова Йона ме изкъпа – троснато рече Елизабет. – После ме намаза с нейния вълшебен мехлем и за два дни удареното място оздравя.

Бети загреба с лъжичката в сладолега и замислено я поднесе към устата си.

– Боян казва, че не е вярно – рече тя, – но аз си мисля, че старата Йона е магьосница. Ако реши, може да свали Луната от небето.

После пъхна лъжичката устата си. След малко я извади, облиза я с езиче и добави:

– Старата Йона ми каза, че за да открия Съботната планина, трябва да стигна първо до Града. После оттам да вървя покрай крепостта Чунгарс, която е построил Ирбис, господаря на Самбалут.

– Кой, кой? Какъв е този господар?

– Ирбис, господарят на Самбалут – повтори Елизабет.

– Какво е това Самбалут?

– Самбалут е вълшебният свят, където царува злият господар Ирбис. Там той е построил Абзут-Калаат. Това е огромна крепост, която обгражда отвсякъде цял остров, а стените ѝ се издигат направо от морето.

Вуйчото на Елизабет замълча, втрещен. Той беше преподавател в Университета и покрай различните му занимания и интереси, се ровеше из разни текстове, писани на древни или редки езици. При споменаването на имената на Ирбис и Самбалут в ума на вуйчото изплува споменът за един стар текст от дванадесети век, в който беше срещал подобни имена. В този ръкопис се разказваше за млад мъж, попаднал в необикновена страна на име Савалут. Там имало крепост, която се издигала право от морето. Господар на тази страна бил някой си Рибис. За съжаление, вуйчото на Елизабет не си спомняше подробности от разказа. Но пък беше сто процента сигурен в едно – племенницата му нямаше как да е прочела някъде за Рибис и Савалут или за Ирбис, или пък за Самбалут, както тя ги наричаше. Покрай дългогодишните си проучвания той беше осъзнал, че за разлика от възрастните, потънали в материалното всекидневие, децата все още не са изгубили вродените им сетива, позволяващи им да влизат във връзка с невидимия свят. Въпреки това не ме се вярваше племенницата му да притежава телепатични способности. Затова, колкото и да изглеждаше налудничаво, единственото разумно обяснение беше, че Елизабет

наистина е била на мястото, наричано от нея „Вълшебния свят“ и там се е срещнала с хора, които са ѝ разказали за Рибис и Савалут, които тя произнасяше като Ирбис и Самбалут.

Внезапно вуйчото на Елизабет се размърда неспокойно на стола си. С енергичен жест извика сервитьорката, за да плати сметката. Погледна часовника на ръката си.

– Въпреки че е събота, имаме още малко време, преди да затворят.

– Какво да затворят? – попита Бети.

– Преди да затворят Националната библиотека! – извика вуйчо ѝ, срабчи я за ръката и я помъкна навън.

– Ами киното? – запротестира Елизабет.

– Друг път. Сега имаме по-важна работа – каза вуйчото, докато влачеше момиченцето към ескалатора. Сетне добави развълнувано:

– Бети, миличка, вече ти вярвам, че наистина си била във Вълшебния свят. Въпреки че идея си нямам какво всъщност представлява той. Но ще разберем!

Националната библиотека ги посрещна с обичайната си тишина и спокойствие. Тук-там се мяркаше някой и друг посетител. Вляво от фойето, на първия етаж, бяха големите специализирани читални за технически, природни и обществени науки. Вдясно беше общата читалня, а навътре, в един сумрачен коридор, се намираще картографският отдел. Ала те не интересуваха вуйчото на Бети. Той хвана здраво ръката на племенницата си и с решителна крачка я поведе към втория етаж, където беше отделът за стари книги и ръкописи. Когато стигнаха до него, Елизабет се загледа в месинговата табела на вратата и бавно зачете на висок глас: Отдел за старопечатни

ЗА АВТОРА

Петър Голийски е преподавател в Софийския университет „Св. Климент Охридски“ и автор на книги и публикации в областта на историята и митологията на дунавските и волжките българи преди приемането на християнството, респективно на исляма, както и в областта на историята и културата на народите от района на Кавказ и Средна Азия. В първия му роман за деца – ЕЛИЗАБЕТ И ТАЙНАТА НА ЖИВАТА ВОДА, се преплитат предания от българския фолклор, легенди и митове с фентъзи елементи. Приключенията на малката Елизабет продължават в ЕЛИЗАБЕТ И ТРОНЪТ НА МЕДНИЯ ГРАД.